

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Ryszard Ponikowski (spr.)
Sędziowie:	SSA Andrzej Krawiec SSA Edward Stelmasik
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniach 27 marca i 23 maja 2013 r.

sprawy **A. F. (1)** oskarżonej z art. 270 § 1 kk, art. 297 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 11 § 2 kk,

B. M. (1) oskarżonego z art. 270 § 1 kk, art. 297 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 11 § 2 kk,

A. P. (1) oskarżonego z art. 270 § 1 kk, art. 297 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 11 § 2 kk,

S. L. (1) oskarżonego z art. 270 § 1 kk, art. 297 § 1 kk, art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 22 listopada 2012 r. sygn. akt III K 50/08

I. zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia zawartego w pkt. XXV części dyspozytywnej tego wyroku, w stosunku do oskarżonych A. F. (1), B. M. (1) i S. L. (1), a na podstawie art. 435 k.p.k. także w stosunku do oskarżonych R. R. (1), D. B. (1), J. C. (1), B. C. (1), P. H. (1), A. K. i P. W. w ten sposób, że ustala prawidłową wysokość zobowiązań nałożonych na podstawie art. 46 k.k. zobowiązując tych oskarżonych do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) S.A. w K-K. następujących kwot:

1. **A. F. (1) – 107.088 zł.**

2. **R. R. (1) – 107.088 zł.**

3. **D. B. (1) – 107.088 zł.**

4. **J. C. (1) – 107.088 zł.**

5. **B. C. (1) – 107. 088 zł.**

6. **B. M. (1) – 97.298 zł.**

7. **P. H. (1) – 4850 zł.**

8. **A. K. – 4920 zł.**

9. **S. L. (1) – 4940 zł.**

10. **P. W. – 4626 zł.**

II. w pozostałym zakresie, w tym także odnośnie wysokości zobowiązania do naprawienia szkody nałożonego w pkt. XXV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku na pozostałych oskarżonych, wyrok ten utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. R. L. 720 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu B. M. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 165, 60 zł tytułem zwrotu VAT, a nadto 162,15 zł tytułem zwrotu udokumentowanych kosztów przejazdu obrońcy do siedziby Sądu;

- adw. J. M. i adw. M. S. po 720 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonym A. P. (1) i S. L. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 165, 60 zł tytułem zwrotu VAT,

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki przypadające na każdego z nich od chwili wszczęcia postępowania odwoławczego i zwalnia ich od opłat.

UZASADNIENIE

1) **A. F. (1)** została oskarżona o to, że:

I. w okresie od 14 czerwca 2005r. do 22 sierpnia 2005r. w K-K. działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1), B. J. C., D. B. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako inspektor kredytowy (...) S.A. O/K-K. w krótkich odstępach czasu mając świadomość iż przedkładane przez inne osoby wnioski o kredyt zostały sporządzone na podstawie podrobionych i nierzetelnych dokumentów wypisane przez B. C. (1) wniosek o kredyt, limit kredytowy kartę informacją klienta na nazwisko P. S. zaświadczenia o zatrudnieniu na nazwiska S. R., A. K., A. M. włącznie z podpisami wystawcy, S. L. (1), M. B., wypisane przez J. C. (1) wniosek o kredyt, limit kredytowy, kartę informacyjną klienta na nazwisko S. R. zaświadczenia o zatrudnieniu na nazwiska J. K. (1), S. P., D. S., M. B., B. M. (1) wniosek o kredyt, limit kredytowy kartę informacyjną klienta na nazwiska S. R. zaświadczenia o zatrudnieniu na nazwiska P. B. (1) (...) E. Z. (1), J. G. (1), B. K., M. H. (1), P. C., K. W. (1), R. R. (2), S. M. (1), a nadto osobiście wypisała wnioski o kredyt, karty informacyjne klienta na nazwisko J. K. (1), A. P. (1), D. S., B. B. (1), S. L. (1), M. B., E. Z. (2), J. G. (1), B. K., M. H. (1), P. C., K. W. (1), R. R. (2), P. H. (1), R. B., J. B., rekomendując powyższe nierzetelne dokumenty mające istotne znaczenie dla przyznania kredytu jako prawdziwe i spełniające wymogi formalne procedury kredytowej wprowadziła dyrektora oddziału w błąd co do posiadania przez klientów zdolności kredytowej, doprowadzając Bank (...) S.A. w K-K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem zawarcia w krótkich odstępach czasu umów kredytowych na nazwiska A. H., J. G. (1), P. B. (2), S. R., A. K., J. K. (2), P. S., A. M., A. P. (1), D. S., B. B. (1), S. L. (1), M. B., E. Z. (1), B. K., M. H. (1), P. C., R. W., R. R. (2), P. H. (1) – o łącznej wartości 674.000,00 złotych, stanowiącego mienie znacznej wartości oraz usiłowała w powyższy sposób doprowadzić w/w bank do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem tytułem zawarcia w krótkich odstępach czasu umów kredytowych na nazwisko T. Z., R. B., S. M. (2), J. B. o łącznej wartości 135.000,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na negatywną weryfikację kredytobiorców przez Centrum (...) SA

tj. o przest. z art. 270§1kk, 297§1kk, 286§kk w zw. z art. 294§1kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 11§2kk.

2) **B. M. (1)** został oskarżony o to, że:

XIX. w okresie od 14 czerwca 2005r. do 22 sierpnia 2005r. w K-K. działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z inspektorem kredytowym (...) S.A. A. S., R. R. (1), B. C. (1), J. C. (1), D. B. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w związku z procedurą kredytową (...) S.A. O/K-K. w krótkich odstępach czasu wprowadzali do obrotu podrobione osobiście zaświadczenia o zatrudnieniu, wyciągi z kont bankowych, operaty szacunkowe, akty notarialne, przekazując powyższe dokumenty za pośrednictwem R. R. (1) i innych osób A. S., a nadto osobiście wypisał dokumentację wymeldowania z C., zameldowania w O. M. H. (1), P. C., R. R. (2), wnioszek o kredyt, limit kredytowy, kartę informacyjną klienta na nazwiska S. R., zaświadczenia o zatrudnieniu na nazwiska P. B. (2), B. B. (1), E. Z. (1), J. G. (1), B. K., M. H. (1), P. C., K. W. (1), R. R. (2), S. M. (1), umożliwiając w/w A. S. na podstawie powyższych dokumentów sporządzenie wniosków o kredyty zawierających nierzetelne dane mające istotne znaczenie do przyznania kredytu oraz wprowadzenia kredytodawcy w błąd co do posiadania przez klientów zdolności kredytowej doprowadzając Bank (...) S.A. w K-K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem zawarcia w krótkich odstępach czasu umów kredytowych na nazwiska A. H., J. G. (1), P. B. (2), S. R., A. K., J. K. (2), P. S., A. M., A. P. (1), D. S., B. B. (1), S. L. (1), M. B., E. Z. (1), B. K., M. H. (1), P. C., R. W., R. R. (2), P. H. (1) – o łącznej wartości 674.000,00zł, stanowiącego mienie znacznej wartości oraz usiłował w powyższy sposób doprowadzić w/w bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem zawarcia w krótkich odstępach czasu umów kredytowych na nazwisko T. Z., R. B., S. M. (2), J. B. o łącznej wartości 135.000,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację kredytobiorców przez Centrum (...) SA

tj. o przest. z art. 270§1kk, 297§1kk, 286§1kk w zw. z art. 294§1kk w zw. z art. 12kk przy zast. art. 11§2kk.

3) **A. P. (1)** oskarżony został o to, że:

XXII. w dniu 15 lipca 2005r. w K-K. działając wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1), D. B. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia dla siebie korzyści majątkowej w kwocie 1.000zł oraz dla innych osób w kwocie 34.300zł w związku z procedurą kredytową (...) S.A. przedłożył wraz z nierzetelnym wnioskiem o udzielenie kredytu mającym istotne znaczenie dla powstania zobowiązania uzyskane od innej osoby podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu w Firmie (...) z o.o. C. podpisanym w imieniu wystawcy przez D. B. (1), oraz podrobiony wyciąg z operacji w (...) Banku wprowadzając kredytobiorcę w błąd co do posiadanej zdolności kredytowej doprowadzając (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem wypłaty określonych umową kredytu środków pieniężnych w kwocie 34.300zł przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 16/06/2001-02/02/2005r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu, sygnIII K 79/03 za przest. z art. 280§1kk w zw. z art. 64§2kk

tj. o przest. z art. 270§1kk, 297§1kk, 286§1kkw zw z art. 11§2kk przy zast. art. 64§1kk

4) **S. L. (1)** został oskarżony o to, że:

XXIII. w dniu 22 lipca 2005r. działając wspólnie i w porozumieniu z D. B. (1), A. F. (1), R. R. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w związku z procedurą kredytową (...) S.A. I/Oddział w K-K. przedłożył mające istotne znaczenie dla powstania zobowiązania nierzetelne dokumenty w postaci uzyskanego w nieustalonych okolicznościach podrobionego przez B. C. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu w Firmie (...), jak też podrobionego wyciągu z rachunku prowadzonego przez (...) S.A. wprowadzając pracownika banku w błąd co do posiadanej

kredytowej, doprowadzając kredytodawcę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem wypłaty określonego kwotą umowy kredytu w wysokości 33.400zł przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 17/06/1999-17/10/2003r kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w K-K. sygn. IIK 1301/00 za przest. art. 280§1kk, 279§1kk

tj. o przest. z art. 270§1kk, 286§1kk, 297§1kk w zw z art. 11§2kk przy zast art. 64§1kk

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 22 listopada 2012 r. (sygn. akt III K 50/08) orzekł w odniesieniu do wskazanych oskarżonych:

I. uznał oskarżoną **A. F. (1)** za winną tego, że w okresie od 14 czerwca 2005 r. do 22 sierpnia 2005 r. w K-K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. R. (1), B. C. (1), J. C. (1), D. B. (1), a nadto w okresie od czerwca 2005 r. do 22 sierpnia 2005 r. z B. M. (1), oraz innymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako inspektor kredytowy (...) S.A. O/K-K., mając świadomość, iż przedkładane przez kredytobiorców dokumenty nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu faktycznego, oraz że wnioski o kredyt zostały sporządzone na podstawie podrobionych dokumentów, a to: wypisanego i podpisanego przez B. C. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach na P. B. (2), A. K., A. M., S. L. (1), A. P. (1), S. R. i P. S., wniosku o kredyt i karty informacyjnej klienta na P. S., wypisanego przez B. C. (1) wniosku o kredyt, wniosku o limit kredytowy, karty informacyjnej klienta na S. R., podpisanej przez B. C. (1) umowy o kredyt, załączników do umowy, wypłaty z rachunku na S. R., wypisanego i podpisanego przez J. C. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach na J. K. (1), D. S. i M. B., sporządzonych przez B. C. (1) i J. C. (1) wyciągów z kont bankowych i aktów notarialnych, wypisanego i podpisanego przez B. M. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach na B. B. (1), J. G. (1), M. H. (1), P. C., K. W. (1), R. R. (2), E. Z. (1), S. M. (2) i B. K., wypisanego i podpisanego przez B. M. (1) wniosku o kredyt, karty informacyjnej klienta na S. M. (2), podpisanej przez B. M. (1) umowy o kredyt, załączników do w/w umowy, wypłatę z rachunku oraz zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach na P. B. (2), wniosku o kredyt i karty informacyjnej klienta na J. G. (1), wniosku o kredyt, karty informacyjnej klienta, umowy o kredyt, załączników do w/w umowy, umowy rachunku oszcz.- rozl., wypłaty z rachunku na M. H. (1), wniosku o kredyt, karty informacyjnej klienta, umowy o kredyt, załączników do w/w umowy, umowy rachunku oszcz.- rozl., wypłaty z rachunku na P. C., wniosku o kredyt, karty informacyjnej klienta, umowy o kredyt, załączników do w/w umowy, umowy rachunku oszcz.- rozl., wypłaty z rachunku na K. W. (1), wniosku o kredyt, karty informacyjnej klienta, umowy o kredyt, załączników do w/w umowy, umowy rachunku oszcz.- rozl., wypłaty z rachunku na R. R. (2), wypisanych przez B. M. (1) dokumentów dot. wymeldowania z C. i zameldowania w O. M. H. (1), P. C. i R. R. (2), wypisanego i podpisanego przez D. B. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach na J. B., R. B., P. H. (1), A. H. i A. M., wniosku o kredyt na A. H., karty informacyjnej klienta na A. M., wniosku o kredyt i karty informacyjnej klienta na T. Z., wypisanego przez D. B. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach na T. Z., a nadto A. F. (1) osobiście wypisując wnioski o kredyt oraz karty informacyjne klienta na nazwisko: J. K. (1), A. P. (1), D. S., S. L. (1), M. B., E. Z. (1), J. G. (1), B. K., M. H. (1), P. C., K. W. (1), R. R. (2), P. H. (1), J. B. i B. B. (1), oraz sygnując podpisem za B. B. (1) wniosek o kredyt i kartę informacyjną klienta, a kolejno rekomendując powyższe nierzetelne dokumenty, mające istotne znaczenie dla przyznania kredytu jako prawdziwe i spełniające wymogi formalne procedury kredytowej, wprowadziła dyrektora oddziału w błąd co do posiadania przez klientów zdolności kredytowej, doprowadzając Bank (...) S.A. w K-K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem zawarcia umów kredytowych na nazwiska A. H., J. G. (1), P. B. (2), S. R., A. K., J. K. (1), P. S., A. M., A. P. (1), D. S., B. B. (1), S. L. (1), M. B., E. Z. (1), B. K., M. H. (1), P. C., R. W., R. R. (2) i P. H. (1) – o łącznej wartości 674.000,00 złotych, oraz usiłowała w powyższy sposób doprowadzić w/w bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tytułem zawarcia umów kredytowych na nazwiska T. Z., R. B., S. M. (2) i J. B., o łącznej wartości 135.000,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na negatywną weryfikację kredytobiorców przez Centrum (...) S.A., wszystko wobec mienia znacznej wartości **tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.** wymierzył jej karę **2 (dwóch)** lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1

i 2 kk wymierzył jej karę grzywny **w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, wysokość jednej stawki ustalając na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych**

XIII. uznał oskarżonego **B. M. (1)** za winnego tego, że w okresie od czerwca 2005 r. do 22 sierpnia 2005 r. w K-K., w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inspektorem kredytowym (...) S.A. A. F. (1) (S.), R. R. (1), B. C. (1), D. B. (1) i innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w związku z procedurą kredytową (...) S.A. O/K-K. wprowadził do obrotu podrobione osobiście dokumenty, przekazując je za pośrednictwem R. R. (1) i innych osób A. F. (1) (S.), a to wypisał i podpisał zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach na B. B. (1), J. G. (1), M. H. (1), P. C., K. W. (1), R. R. (2), E. Z. (1), S. M. (2), B. K., wniosek o kredyt, kartę informacyjną klienta na S. M. (2), podpisał umowę o kredyt, załączniki do w/w umowy, wypłatę z rachunku oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach na P. B. (2), wniosek o kredyt i kartę informacyjną klienta na J. G. (1), wniosek o kredyt, kartę informacyjną klienta, umowę o kredyt, załączniki do w/w umowy, umowę rachunku oszcz.- rozl., wypłatę z rachunku na M. H. (1), wniosek o kredyt, kartę informacyjną klienta, umowę o kredyt, załączniki do w/w umowy, umowę rachunku oszcz.- rozl., wypłatę z rachunku na P. C., wniosek o kredyt, kartę informacyjną klienta, umowę o kredyt, załączniki do w/w umowy, umowę rachunku oszcz.- rozl., wypłatę z rachunku na K. W. (1), wniosek o kredyt, kartę informacyjną klienta, umowę o kredyt, załączniki do w/w umowy, umowę rachunku oszcz.- rozl., wypłatę z rachunku na R. R. (2), wypisał dokumenty dot. wymeldowania z C. i zameldowania w O. M. H. (1), P. C., R. R. (2), umożliwiając A. S., na podstawie powyższych dokumentów, oraz przerobionych dowodów osobistych, sporządzenie wniosków o kredyty zawierających nierzetelne dane, mające istotne znaczenie do przyznania kredytu oraz wprowadzenia kredytodawcy w błąd, co do posiadania przez klientów zdolności kredytowej, doprowadzając Bank (...) S.A. w K-K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tytułem zawarcia umów kredytowych na nazwiska J. G. (1), P. B. (2), S. R., A. K., J. K. (1), P. S., A. M., A. P. (1), D. S., B. B. (1), S. L. (1), M. B., E. Z. (1), B. K., M. H. (1), P. C., R. W., R. R. (2), P. H. (1) – o łącznej wartości 644.000,00zł, oraz usiłował w powyższy sposób doprowadzić w/w bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tytułem zawarcia umów kredytowych na nazwiska T. Z., R. B., S. M. (2), J. B., o łącznej wartości 135.000,00 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację kredytobiorców przez Centrum (...) S.A., wszystko wobec mienia znacznej wartości **tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.** i za to na podstawie **art. 294 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.** wymierzył mu karę **2 (dwóch)** lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §1 i 2 kk wymierzył mu karę **grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;**

XVI. uznał oskarżonego **A. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXII części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. **z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**, z tym, że przyjął iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie w kwocie 200 zł, a dla innych osób w kwocie 35.000 zł, a wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tytułem zawarcia umowy kredytu wyniosła 35.000 zł, oraz że zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 16.06.2001 – 02.02.2005 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Opolu, sygn. akt III K 79/03, za przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k., i za to na podstawie **art. 286 § 1 w zw. z art. 11 § 3 k.k.** wymierzył mu karę **2 (dwóch)** lat pozbawienia wolności;

XVII. uznał oskarżonego **S. L. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. XXIII części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. **z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**, z tym, że przyjął, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 200 zł, a pozostali sprawcy w kwocie 36.000 zł, a wysokość niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tytułem zawarcia umowy kredytu wyniosła 36.000 zł, i za to na podstawie **art. 286 § 1 w zw. z art. 11 § 3 k.k.** wymierzył mu karę **1 (jednego)** roku i **6 (sześciu)** miesięcy pozbawienia wolności;

XXXI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonej **A. F. (1)** i oskarżonemu **B. M. (1)** kar pozbawienia wolności na okres próby wynoszącej 5 (pięć) lat;

XXV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonych **A. F. (1), R. R. (1), D. B. (1), J. C. (1), B. C. (1), B. M. (1), P. H. (1), A. K., A. P. (1), S. L. (1), M. B., D. S. i P. W.** do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) S.A. w K- K. kwot:

- A. F. (1) – 108.036 zł,
- R. R. (1) – 108.036 zł,
- D. B. (1) – 108.036 zł,
- J. C. (1) – 108.036 zł,
- B. C. (1) – 108.036 zł,
- B. M. (1) – 98.498 zł,
- P. H. (1) – 5.000 zł,
- A. K. – 5.000 zł,
- A. P. (1) – 5.000 zł,
- S. L. (1) – 5.143 zł,
- M. B. – 5.143 zł,
- D. S. – 5.000 zł,
- P. W. – 4.714 zł

XXVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej A. F. (1) na poczet orzeczonej kary okres jej zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

- od dnia 3 listopada 2005 r. do dnia 1 lutego 2006 r. na poczet kary **grzywny**, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny, co odpowiada 182 (stu osiemdziesięciu dwóm) stawkom dziennym grzywny;

XXVIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił wszystkich oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym odstąpił od wymierzenia im opłat;

XXX. na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.nr 16 poz.124 z późn.zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- **adv. R. L.** kwotę 2361,60 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden złotych 60/100) w tym podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu oskarżonemu B. M. (1);

- **adv. J. M.** kwotę 1476,00 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych 00/100) w tym podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu oskarżonemu A. P. (1);

- **adv. M. S.** kwotę 5608,80 zł (pięć tysięcy sześćset osiem złotych 80/100) w tym podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej z urzędu oskarżonemu S. L. (1);

Apelację od tego wyroku wnieśli poprzez swoich obrońców oskarżeni A. F. (1), B. M. (1), A. P. (1) i S. L. (1).

Obrońca oskarżonej A. F. (1) zaskarżył wyrok w całości w zakresie czynu opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, a także w pkt. XXV części dyspozytywnej wyroku i zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania karnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia,

- a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zeznań świadków W. S. (1), B. B. (2) oraz A. W. (1), a także wyjaśnień R. R. (1), w oparciu o które, Sąd I instancji ustalił, w sposób nie budzący wątpliwości, iż oskarżona A. F. (1) działała wspólnie i w porozumieniu z B. C. (1), J. C. (1), R. R. (1), D. B. (1) oraz B. M. (1) i innymi osobami, podczas gdy z zeznań świadków, które korelują z dowodami w postaci dokumentacji kredytowej, a także raportu badania specjalnego I Oddziału Banku (...) oraz akt postępowania Sądu Rejonowego Sądu Pracy w K. nie sposób wyprowadzić opisanych wniosków,

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, i oparcie się przy przekazaniu na zmiennych, niespójnych, niejasnych i sprzecznych zarówno wewnątrz, jak i zewnątrz wyjaśnieniach R. R. (1), nie znajdujących potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

- a to art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie, że oskarżona A. F. (1) o czyn opisany w części dyspozytywnej wyroku, działała wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w sytuacji, gdy z dowodów, na których Sąd się oparł w tym zakresie, nie sposób ustalić, by istniało jakiegokolwiek porozumienie pomiędzy F. a wymienionymi w zarzucie osobami, tym bardziej, że A. F. (1) znała jedynie R. R. (1) i nie miała wiedzy o istnieniu pozostałych osób, a więc dowody, którym Sąd dał wiarę stworzyły „lukę” w możliwości przyjęcia, że oskarżona A. F. (1) działała wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, tj. wątpliwości co do nastąpienia zdarzeń opisanych w akcie oskarżenia, natomiast Sąd tak powstałą „lukę”, wobec braku możliwości jej realnego usunięcia, przy braku w tym zakresie poszlak, a tym bardziej dowodów bezpośrednich, usunął w formie domniemania wystąpienia w/w zdarzeń, a więc rozstrzygnął powstałe wątpliwości na niekorzyść oskarżonej;

- a to art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresie księgowości i rachunkowości na okoliczność ustalenia wysokości wyrządzonej bankowi szkody, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a zwłaszcza orzeczonego w pkt. XXV części dyspozytywnej wyroku obowiązku naprawienia szkody,

- a to art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku bez wyczerpującego uzasadnienia, pominięcie w uzasadnieniu wyroku wskazania faktów jakie Sąd I instancji uznał za nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i braku spójnego i logicznego uzasadnienia, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym wyjaśnień samej oskarżonej oraz wyjaśnień R. R. (1) złożonych podczas konfrontacji z oskarżoną, w których wskazał, iż ta nie miała świadomości wyłudzenia kredytów,

II. spowodowanymi licznymi i poważnymi uchybieniami natury procesowej błęd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający nie nieuzasadnionym przyjęciu, że:

- oskarżona mając świadomość, iż przedkładane przez kredytobiorców dokumenty nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu faktycznego oraz, że wnioski o kredyt zostały sporządzone na podstawie podrobionych dokumentów rekomendując powyższe nierzetelne dokumenty, jako prawdziwe i spełniające wymogi formalne procedury kredytowej, wprowadziła dyrektora oddziału w błąd co do posiadania przez klientów zdolności kredytowej, doprowadzając Bank (...) w K-K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 674.000 zł. oraz usiłowała w powyższy sposób doprowadzić w/w bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 135.000 zł.”

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o zmianę wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonej A. F. (1) od popełnienia zarzucanego jej czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego B. M. (1) zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości, zarzucając mu:

I. naruszenie prawa materialnego, a to:

- art. 46 § 1 kk poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody w sposób zupełnie dowolny, w żadnej mierze nieodpowiadający sprawstwu poszczególnych oskarżonych, a nadto z pominięciem rzeczywiście poniesionej przez bank straty finansowej;

II. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, i ocenę materiału dowodowego w sposób dowolny, a to wyjaśnień pozostałych współoskarżonych oraz samego B. M. (1), a w konsekwencji przyjęcie, że był on niejako dostarczycielem dokumentów z terenu O., podczas gdy nie zostało w żadnej mierze wyjaśnione, w jaki sposób B. M. miał wchodzić w posiadanie tych dokumentów, co potwierdza tylko jego wersję, że otrzymywał przygotowane druki od B. C. oraz D.B. i wypełniał je bez zastosowania, a tym bardziej bez zamiaru bezpośredniego wyłudzenia kredytu, czy dopuszczenia się oszustwa;

- art. 193 § 1 kpk, poprzez jego niezastosowanie i w okolicznościach, w których ustalenie rozmiaru naprawienia szkody miało istotne znaczenie dla treści orzeczenia, pominięcie powołania biegłego z zakresu finansów i bankowości na okoliczność faktycznej straty poniesionej przez bank w sytuacji, kiedy część kredytów była spłacana, a przynajmniej rozpoczęto tą spłatę, a ponadto bank pobierał prowizję od udzielonego kredytu z kwoty samego zobowiązania;

- art. 424 § 1 pkt. 1 kpk poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i skazanie B. M. (1), bez wyjaśnienia w treści uzasadnienia wyroku, jak była jego rzeczywista rola w całym procederze;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia, a występujący w sposób niezależny od naruszenia przepisu prawa materialnego przywołanego wyżej, polegający na:

- wadliwym ustaleniu faktycznego udziału B. M. (1) w procederze wyłudzenia kredytów, tj. przyjęcie, że podpisywał umowy kredytowe, bezpośrednio doprowadzając bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że nigdy nie był on w oddziale banku, a według pozostałych ustaleń Sądu tylko tam były finalnie zawierane umowy uruchamiające kredyt, a także dokumenty które miały być sporządzone przez B. M. nie obejmują umów kredytowych;

IV. tylko w razie nieuwzględnienia powyższego, gdyby Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania o trafności ustaleń faktycznych Sądu meriti, podniósł zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, a to:

- art. 270 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk, poprzez jego błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie, które doprowadziło do pominięcia w podstawie skazania okoliczności, że rzekome fałszowanie dokumentów, które później posłużyły wyłudzenia kredytów stanowi czyn współukarany uprzedni, a co za tym idzie, w sprawie można mówić wyłącznie o pomijalnym zbiegu przepisów, co wyklucza przyjęcie, aby oskarżonemu można było przypisać zarzut oszustwa czy wyłudzenia kredytu, a w konsekwencji również znamię znacznej wartości (art. 294 kk);

Mając powyższe na względzie obrońca oskarżonego wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w innym składzie.

Obrońca oskarżonego A. P. (1) zaskarżył wyrok w części orzeczenia o karze.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił: rażąco niewspółmierność kary.

Wskazując na podstawy apelacji obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej A. P. kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Obrońca oskarżonego S. L. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej kary, zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wydanego wyroku, a mianowicie art. 410 k.p.k. polegającą na całkowitym pominięciu przez Sąd I instancji okoliczności łagodzących zaistniałych po stronie oskarżonego, a wpływających na wymiar kary,

- rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary w wymiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, przy jednoczesnym wadliwym zastosowaniu kryteriów jej wymiaru określonych w art. 53 k.k. podczas gdy dla osiągnięcia celów kary wystarczające jest wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

- rażąco niewspółmierność zastosowanego środka karnego wyrażającą się w zobowiązaniu oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) S.A. w K. kwoty 5.143 zł. podczas gdy faktycznie uzyskana przez oskarżonego korzyść majątkowa obejmowała kwotę 200 zł.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł:

- o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec oskarżonego kary możliwie najłagodniejszej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

- o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej obowiązku naprawienia szkody, poprzez orzeczenie od oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w wysokości 200 zł.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacje oskarżonych **A. F. (1)**, **B. M. (1)** i **S. L. (1)** spowodowały zmianę zaskarżonego wyroku jedynie w niewielkim zakresie, tj. w części dotyczącej orzeczenia zawartego w pkt. XXV części dyspozytywnej tego wyroku. Natomiast apelacja oskarżonego A. P. (1) okazała się w całości niezasadna.

W pierwszej kolejności ocenie poddane zostaną zarzuty skarg apelacyjnych obrońców oskarżonej **A. F. (1)** i oskarżonego **B. M. (1)**.

Obrońcy oskarżonej A. F. oraz oskarżonego B. M. zarzucili zaskarżonemu wyrokowi naruszenie szeregu przepisów prawa procesowego, które w ich przekonaniu miały istotny wpływ na treść orzeczenia oraz podnieśli zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Dodatkowo obrona oskarżonego B. M. podniosła także zarzuty naruszenia prawa materialnego (art. 46 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. i art. 297 § 1 k.k.).

W związku z podniesionym przez obie apelacje zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych i zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k. warto poczynić kilka uwag o charakterze ogólnym, które odnosić się będą zarówno do apelacji A. F. i B. M. i stanowić punkt wyjścia do dalszych rozważań uzasadnienia.

Po pierwsze błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który, jak słusznie pisze T. G.: „wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności")". Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych

twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.” (Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Zakamycze 2003, Wyd. III, Komentarz do art. 438 k.p.k. Lex Omega).

Niewątpliwie treść apelacji obu oskarżonych wskazuje, że obrońcy wiążą podniesiony zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów (tzw. „błąd dowolności”). W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut o tym charakterze jest słuszny tylko wówczas: "gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania", nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84).

Tak więc powyższy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych ściśle powiązany jest z podniesionym przez obrońców zarzutem naruszenia prawa procesowego - art. 7 k.p.k.

W tym kontekście rozważań, poprzedzających bezpośrednią ocenę czynności poznawczych Sądu Okręgowego dotyczących metodologii i reguł postępowania kontrolnego przeprowadzanego przez sąd drugiej instancji, warto bez wątpienia przypomnieć od lat utrwalone i akceptowane zarówno w doktrynie jak też w orzecznictwie sądowym poglądy, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej.

Zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a tym samym dokona oceny dowolnej, a nie oceny swobodnej spełniającej dyrektywy wskazanej wyżej zasady procesowej. Natomiast ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., a w konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia sądu.

Niewątpliwie odniesienie się do zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga poddania całościowej ocenie przebiegu postępowania w toku rozprawy głównej, w tym oceny kompletności zgromadzenia materiału dowodowego oraz prawidłowości jego analizy i wniosków formułowanych przez Sąd meriti. Takiej też ocenie w związku z powyższymi zarzutami skarg apelacyjnych Sąd Apelacyjny poddał przebieg i wyniki postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku rozprawy głównej.

Sąd odwoławczy w rezultacie powyższej oceny kontrolno-odwoławczej tylko w niewielkim stopniu zmienił wyrok Sądu I Instancji, bowiem zmniejszył nieznacznie wartość kwot do których zapłaty zobowiązał oskarżonych Sąd I instancji tytułem obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej (...) /K. (zwany dalej Bankiem). Poza tym nie ujawnił okoliczności faktycznych bądź prawnych o istotnym w tej sprawie znaczeniu, które mogłyby dawać podstawę do kwestionowania poprawności procedury poznawczej i kształtowania przez Sąd meriti podstaw faktycznych pozostałych rozstrzygnięć objętych zaskarżonym wyrokiem.

Zarówno obrońca A. F. jak i obrońca B. M. kwestionowali w apelacjach wysokość szkody wyrządzonej Bankowi przez oskarżonych (konsekwencją czego było również negowanie prawidłowości wysokości kwot orzeczonych przez Sąd I instancji na podstawie art. 46 § 1 k.k.) oraz zarzucali brak powołania odpowiedniego biegłego, który miałby określić rzeczywistą kwotę szkody poniesionej przez Bank.

Obrońca A. F. w związku z powyższym postawił zarzut naruszenia art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k., natomiast obrona drugiego oskarżonego wskazała na obrazę przez Sąd I instancji art. 46 § 1 k.k. i art. 193

§ 1 k.p.k. Wprawdzie nie wszystkie twierdzenia skarżących w zakresie tego zarzutu okazały się przekonujące, ale część z nich okazała się zasadna.

Za chybione należy uznać argumenty obu obrońców dotyczące konieczności powołania biegłego z zakresu księgowości i rachunkowości. Sąd zdecydowanie zanegował taką potrzebę, bowiem ustalenie wysokości szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu Bankowi nie wymagało wiadomości specjalnych. Potrzebne informacje mógł przekazać Bank, który nimi dysponował (te same informacje zostałyby przekazane ewentualnie powołanemu biegłemu) a zarazem ani ich uzyskanie nie wymagało wiedzy specjalnej, ani też nie wymagały one „przetworzenia” przez osobę która taką wiedzę dysponuje.

Ustalenie kwoty szkody wyrządzonej Bankowej było możliwe na podstawie dokumentacji kredytowej znajdującej się w aktach sprawy, a dotyczącej wysokości wyludzonych kredytów, jak i na podstawie informacji będących w posiadaniu tego Banku, o których udostępnienie Sąd Apelacyjny zwrócił się w toku postępowania odwoławczego. Przedmiotowa informacja uzyskana od Banku zawierała szczegółowe dane dotyczące tego ile rat wyludzonych kredytów i w jakiej wysokości zostało dotychczas spłaconych (k. 6727-6728). Wiarygodności przesłanej przez Bank informacji nie podważał żaden z obrońców, jak również Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów, aby nie uznać jej za w pełni wartościową i przydatną dla ustalenia spornych kwot.

Skoro Sąd dysponował danymi o wysokości wyludzonych kredytów, jak również uzyskał dane o ewentualnej wysokości spłaconych rat poszczególnych kredytów wystarczyło tylko dokonać prostych wyliczeń rachunkowych, które pozwoliły w rezultacie na proporcjonalnie pomniejszenie kwot do spłacenia których oskarżeni zobowiązani zostali na podstawie art. 46 § 1 k.k.

W odniesieniu do oskarżonego B. M. należy tylko dodać, że dopuścił się on popełnienia przypisanego mu czynu wspólnie i porozumieniu z innymi współoskarżonymi, a zatem obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej tym czynem obciąża także jego. Sąd obniżając oskarżonemu kwotę orzeczoną na podstawie art. 46 § 1 k.k. oprócz wzięcia pod uwagę powyższych przesłanek, nie pominął również faktu, że oskarżony B. M. nie brał udziału w zawarciu umowy kredytowej na dane A. H. w kwocie 30.000 zł (tak też prawidłowo uczynił Sąd I instancji).

Kończąc tą część rozważań należy wskazać, że wspólny jest również dla obu apelacji zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.

Istotą przepisu art. 410 k.p.k. jest fakt, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie jedynie części ujawnionego materiału dowodowego. Z naciskiem trzeba podkreślić, że nie stanowi naruszenia komentowanego przepisu dokonanie takiej czy innej oceny dowodu przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Jeżeli więc z uzasadnienia wyroku Sądu I instancji wynika, że sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych, przy czym wskazał powody tego stanowiska, to nieuwzględnienie okoliczności wynikających z tych zeznań nie stanowi naruszenia wskazanego przepisu. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., gdy jest poprzedzone wyjaśnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych - art. 424 § 1 pkt 1 (zob. wyr. SA w Łodzi z 18.4.2001 r., II AKA 246/00, OSProk. i Pr. 2002, Nr 10, poz. 28). Skoro tak, to trudno uznać za zasadny zarzut naruszenia przez Sąd I instancji tego przepisu. Podobny wniosek należy także wysnuć odnośnie do naruszenia art. art. 424 k.p.k.

Zarzut naruszenia art. 424 k.p.k. w tym braku oceny poszczególnych dowodów, wynika zapewne z nie dość starannej lektury uzasadnienia- obszernego, szczegółowego, którego analiza i ocena mogły wydawać się żmudne i męczące, zwłaszcza z uwagi na sposób zredagowania tego uzasadnienia, bez wyraźnego rozdzielenia oceny dowodów od merytorycznej analizy kolejnych faktów. Rzeczywiście Sąd nie skupił się w jednym miejscu na ocenie dowodów, lecz poszczególne dowody oceniał w ciągu wywodów w części motywacyjnej uzasadnienia, zwłaszcza grupując przestępstwa objęte postępowaniem i omawiając je w konfrontacji z dowodami i ich oceną, ale niewątpliwie nie doszło

do naruszenia tego przepisu postępowania (także przepisu art. 92 k.p.k. pozostającego w ścisłym związku z art. 424 k.p.k.).

Dalsze rozważania uzasadnienia będą szczegółowo odnosiły się w pierwszej kolejności do oskarżonej A. F., a następnie do oskarżonego B. M..

Linia obrony oskarżonej A. F. opiera się na twierdzeniu, że była ona ofiarą nierealnych do spełnienia wymogów Banku w zakresie realizacji planów sprzedażowych oraz nieefektywnie zorganizowanego systemu pracy u tego podmiotu. Oskarżona miała nie wiedzieć, że umowy kredytowe zawierane były w oparciu o nierzetelną czy też sfałszowaną dokumentację.

Obrońca twierdzi, że Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny zeznań świadków W. S. (1), B. B. (2) oraz A. W. (1) oraz wyjaśnień oskarżonego R. R. (1), co doprowadziło do uznania oskarżonej za winną popełnienia przypisanego jej wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu przestępstwa. Jednakże powyższe twierdzenia obrony w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie są przekonujące, a wręcz niektóre wywody obrony rażą brakiem elementarnej logiki.

Obrońca konsekwentnie pomija wynikające z zeznań świadków fakty niekorzystne dla oskarżonej i potwierdzające jej winę ograniczając się do wyeksponowania tej części ich relacji, w której świadkowie wskazują na wymogi Banku dotyczące osiągania określonych efektów pracy (obrońcy chodzi zapewne zwłaszcza o wypowiedź świadka W. S. (1), która zeznała, że przełożeni bardzo naciskali na wyniki sprzedaży produktów bankowych i wykonanie planów).

Po pierwsze zeznania W. S. (1) i B. B. (2) - pracowników pokrzywdzonego Banku, wbrew twierdzeniom obrony, w istotnych dla odpowiedzialności karnej oskarżonej kwestiach, nie stanowią pozytywnej dla niej relacji. Świadek W. S. podkreśliła, że w czasie, gdy nastąpił znaczny wzrost udzielanych w oddziale Banku kredytów, regularnie był u oskarżonej R. R., któremu często towarzyszyli poszczególni kredytobiorcy. Ponadto w relacji świadka kasjerzy nie wypłacali pieniędzy kredytobiorcom, ale pakowali je w koperty, którą następnie odbierała oskarżona (znajduje to również odzwierciedlenie w zeznaniach świadka B. B. (2)). Całkowicie przeczą również tezom apelacji, te zeznania świadka W. S., w których wskazała ona, że nie słyszała, aby negatywne konsekwencje były wyciągane z niespełnienia planów sprzedażowych przez Bank w odniesieniu do jego pracowników.

Także zeznania świadka A. W. obciążają oskarżoną. Świadek ten szczegółowo analizował rolę A. F. w procedurze przyznawania kredytów w raporcie z Badania Specjalnego I Oddziału (...) SA w K.. Dokument ten jednoznacznie potwierdza okoliczności przesądzające o sprawstwie i winie oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu. Świadek A. W. zeznał, że stwierdzenie nieprawidłowości w dokumentach załączonych do wniosków kredytowych (dokumentów potwierdzających tożsamość, wyciągów bankowych, zaświadczeń o zatrudnieniu) nie wymagało wiedzy specjalistycznej. Ponadto nie było telefonów z Banku pod podane w zaświadczeniach numery kontaktowe w dniach w których dane tam zawarte miały być sprawdzane. Świadek ten wskazał, że wyciągi z kont były nieudolnie spreparowane i „na pierwszy rzut oka te dokumenty były nieprawdziwe i powinny być zakwestionowane przez osobę przyjmującą”. A. W. zaznaczył również, że po 22 sierpnia 2005r. żaden wniosek kredyt nie wpłynął, bo oskarżona wyjechała na urlop.

Skala naruszeń zaprezentowanych w raporcie z Badania Specjalnego I Oddziału (...) SA w K. jak i następnie opisana przez świadka A. W. w toku postępowania karnego nie mogła być przypadkowa. Owszem wymieniony wyżej raport (podobnie jak zeznania pracowników Banku i analiza procesu przyznawania kredytów w tym Oddziale) ujawnia, że nad pracą oskarżonej nie było praktycznie żadnego nadzoru, a tym samym, że zorganizowanie Banku z punktu widzenia reguł sprawnego zarządzania pozostawiało wiele do życzenia. Zdaniem jednak Sądu okoliczność ta nie wpływa na zakres odpowiedzialności karnej oskarżonej.

Należy podkreślić, że oskarżona miała kilkuletni staż pracy w Banku, a do jej obowiązków należało m.in. gromadzenie i weryfikacja dokumentacji kredytowej. Ponadto pełniła ona czasowo obowiązki dyrektora Oddziału Banku. Tak więc była osobą doskonale poruszającą się w „tematyce kredytów”, a zatem należy wysnuć wniosek, że specjalistyczny rodzaj posiadanej przez nią wiedzy niewątpliwie realnie umożliwiał jej rozpoznanie, czy przedłożona dokumentacja

kredytowa jest wiarygodna. Nie bez znaczenia w tej sprawie są również cechy oskarżonej, którą świadek A. W. opisał jako osobę inteligentną i dobrze rozeznaną.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego Sąd meriti trafnie ocenił, że zachowanie oskarżonej nie było powodowane strachem przed utratą pracy, wiążącym się z niespełnieniem nadmiernych wymogów pracodawcy (z zeznań W. S. wynika, o czym wyżej wspomniano, że wobec pracowników nie były wyciągane negatywne konsekwencje w razie niezrealizowania planów sprzedażowych), ale stanowiło element przemyślanego planu działania wypełnianego wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi wskazanymi w opisie czynu jej przypisanego. Słusznie ustala Sąd meriti, że nie ma innego wytłumaczenia motywacji dla działań oskarżonej niż chęć osiągnięcia korzyści majątkowej. Pośrednio oskarżona potwierdziła tę tezę wyjaśniając, że w zmian za przyspieszenie procedury przyznawania kredytu otrzymała od R. R. korzyść majątkową w łącznej kwocie 19 tys. zł.

Na marginesie należy tylko dodać, że nie mają przy tym znaczenia dla tej sprawy ustalenia sądu pracy w zakresie wynagrodzenia należnego oskarżonej od Banku za nadgodziny.

A. F. nie tylko obciążają zeznania świadków W. S., B. B. i A.W., czy też raport z Badania Specjalnego I Oddziału (...) SA w K.. Czynią to także wyjaśnienia współoskarżonego R. R., które słusznie w tym zakresie zostały uznane przez Sąd I Instancji za wiarygodne. Oskarżony R. R. wyraźnie wyjaśnił, że A. F. miała świadomość przestępczości zarzucanych jej czynów („od początku A. wiedziała o co chodzi i zgodziła się na to, a ja tylko jej to zaproponowałem” k.314,321). W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ma innego wyjaśnienia dla związku i kontaktów A. F. i R. R., niż ten przyjęty w wyroku Sadu I instancji. Całkowicie niewiarygodnym jest przy tym twierdzenie, że R. R. miał zajmować się quasi pośrednictwem kredytowym i stąd jego częste wizyty u A. F. w Banku.

Nie sposób pominąć także zeznań pozostałych współoskarżonych, choćby A. P., S. L., P. H., którzy nie tylko zbieżnie opisali wygląd pracownicy banku, która przedkładała im do podpisania dokumenty kredytowe, ale także wskazali, że w czasie wizyty Banku ich rola ograniczała się tylko do podpisania dokumentów. Ponadto pieniądze z kredytu A. F. przekazywała R. R., który następnie „podstawionym” kredytobiorcom wypłacał umówioną kwotę.

Podsumowując powyższe rozważania należy wskazać, że wszystkie wymienione wyżej dowody korespondują ze sobą, wzajemnie się uzupełniają i tworzą pewną całość, która w zestawieniu z wersją oskarżonej A. F. jawi się jako prawdziwa.

Sąd Apelacyjny nie miał również wątpliwości odnośnie tego, że oskarżona popełniła przypisany jej czyn wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi: R. R. (1), B. C. (1), J. C. (1), D. B. (1) i z B. M. (1). Obrońca zaś podnosi, że „nie sposób ustalić, by istniało jakikolwiek porozumienie pomiędzy A. F. (1) a wymienionymi w zarzucie osobami”.

Porozumienie jest jednym z elementów konstytutywnych współsprawstwa, przy czym ustawa nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków dotyczących formy porozumienia. Może do niego dojść nawet w sposób dorozumiały (zob. wyrok SA w Krakowie z 29.03.2012r.II AKa 73/12).

Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 11.10.2000 r. II AKa 120/00 podkreślił: „Ustawodawca w art. 18 § 1 k.k. nie wprowadził żadnych dodatkowych warunków dotyczących porozumienia. Może ono dojść do skutku w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany, ważny jest zamiar współdziałania z drugą osobą w wykonaniu czynu zabronionego. Współdziałający muszą mieć świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego” (Prok. i Pr. - wkł. 2001/5/26).

Podobnie Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyr. z 15.09.2005r. (II AKa 126/05, OSAB 2005, Nr 3,poz.27) wskazuje: „Wspólne wykonanie przestępstwa zakłada wyraźne lub milczące porozumienie i wymaga objęcia świadomości podejmowania wspólnych działań przez współdziałających”.

Także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.12.2002r. (III KKN 371/00,Prok. i Pr. 2003, Nr 7-8, poz.2) stwierdza: „Ustawa (art.18§1 k.k.) nie wprowadza żadnych dodatkowych warunków dotyczących formy porozumienia. Może do niego dojść nawet w sposób dorozumiany. Ważny jest zamiar współdziałania z drugą osobą w wykonaniu

czynu zabronionego. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować, natomiast muszą mieć świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego, a zatem przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia”.

Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym zaświadczenia o zatrudnieniu ostemplowane pieczęcią zakładu pracy załatwiał bliżej nie ustalony P. z C.. Te dokumenty trafiały do D. B., B. i J. C. i B. M.. Najczęściej wypełniali je D. B., B. C. i B. M., ale też często wnioski o kredyt, kartę informacyjną klienta wypełniała A. F.. Następnie jedna z tych osób komplet dokumentów przekazywała R. R., a ten oskarżonej. R. R. przyprawdzał do Banku osoby wynajęte do użyczenia swoich danych dla celów kredytu lub osoby podobne do osób będących właścicielami zgubionych (lub skradzionych) dokumentów tożsamości, gdzie w obecności oskarżonej podpisywane były dokumenty kredytowe. Pieniądze co do zasady pobierała A. F. i przekazywała R. R. (czasem B. M.). Potem pieniądze z kredytu były dzielone między poszczególnych oskarżonych.

Niewątpliwie oskarżeni działali zgodnie z przyjętym planem działania, w którym każdy z nich odgrywał określoną rolę. A. F. знаła oskarżonego R. R., B. M., a także D. B. (ujawniono połączenia telefoniczne A. F. i D. B.). Miała zapewne świadomość, że w przestępstwie uczestniczą również inne osoby (choćby dostarczające sfałszowanej dokumentacji), a mogła to wiedzieć, nie tylko od współoskarżonych, których знаła osobiście, ale także na podstawie sposobu podziału przypadającego dla niej udziału w wyłudzonej kredycie. Znamienne są w tym względzie przytoczone wyżej wyjaśnienia R. R., który stwierdził, że oskarżona od początku wiedziała „o co chodzi i zgodziła się na to”.

Nie stwierdzono również w toku postępowania odwoławczego, aby doszło do obrazy przez Sąd I Instancji pozostałych przepisów prawa procesowego, które podnosi obrona w apelacji.

Przez statuowaną w art. 2 § 2 k.p.k. zasadę prawdy materialnej należy rozumieć dyrektywę, w myśl której decyzje procesowe powinny opierać się na prawdziwych ustaleniach faktycznych. Skoro stwierdzono, że w zakresie sprawstwa i winy oskarżonej nie miał miejsca błąd w ustaleniach faktycznych ani też nie doszło do naruszenia art. 7 k.p.k. nie może mówić również o naruszeniu powyższego przepisu.

Zgodnie z art. 4 k.p.k. – formułującym zasadę obiektywizmu – organy prowadzące postępowanie karne są obowiązane badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Wskazać należy również, że przepis art. 4 k.p.k. wyrażający zasadę obiektywizmu, adresowany jest do organów postępowania, nie może zatem stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej, o ile odwołujący się nie wskazuje na obrazę konkretnych przepisów, służących realizacji tej zasady. Tego zaś w skardze apelacyjnej osk. A. F. nie uczyniono. Zarazem podkreślić trzeba, że oba te przepisy formułują ogólne zasady procesowe i tym samym ich podnoszenie w formie zarzutu procesowego bez wykazania, które konkretnie szczegółowe przepisy zostały ewentualnie naruszone jest całkowicie bezskuteczne.

Odnosnie do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., stwierdzić należy, że wyłączone jest skuteczne podniesienie zarzutu obrazy tego przepisu poprzez wskazanie na wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje wydarzeń, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 5.04.2007 r. – IIAKa 30/07-LEX).

W tej sprawie apelujący niedające się usunąć wątpliwości sprowadza przede wszystkim do ustaleń opartych na zeznaniach wskazanych wyżej świadków i wyjaśnieniach współoskarżonego R. R., ale te, jak już wcześniej wskazano, zostały uznane przez Sąd meriti za wiarygodne (wyjaśnienia R. R. w części, w zakresie wskazanym w wyroku Sądu

I instancji) w tym zakresie, jak również odnośnie ustaleń poczynionych na podstawie zeznań pozostałych dowodów, Sąd Okręgowy nie miał żadnych wątpliwości, uznając je za całkowicie pewne.

Sąd Apelacyjny podzielił również przekonanie Sądu I instancji o winie i sprawstwie oskarżonego B.

M. w zakresie przypisanego mu przestępstwa. Dowodami popierającymi to przekonanie są opinia kryminalistyczna z zakresu pisma ręcznego (k. 3537 i n.) oraz wyjaśnienia oskarżonych D. B., i B. C. (k.3052). Przedmiotowa opinia wskazuje, że oskarżony B. M. podpisywał umowy kredytowe i załączniki do niej (np. na P. B., M. H.), zaświadczenia o zarobkach (np. J. G., K. W.) oraz inne dokumenty. Opinia ta nie jest wprawdzie bardzo kategoryczna w swoim wydźwięku, ale co warto podkreślić, dokument ten koresponduje z innymi dowodami, zwłaszcza z wyjaśnieniami wskazanymi wyżej oskarżonych.

D. B., wyjaśniła, że to B. M. załatwiał zaświadczenia o zatrudnieniu i inne dokumenty potrzebne do wyludzenia kredytów (k.1497, 163, 1708). Podobnie B. C. wyjaśnił, że również dokumenty otrzymywał od B. M. (przy czym określał B. M. jako B. z O.).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd Sądu I instancji, że w tym zakresie zeznania współoskarżonych są wiarygodne i uzupełnione wnioskami z opinii biegłego stanowią wystarczającą podstawę do uznania oskarżonego B. M. winnym zarzucanego mu czynu.

Dla ustalenia odpowiedzialności karnej B. M., wbrew temu co pisze obrońca, nie są istotne odpowiedzi na pytania, w jaki sposób B. M. związał się z grupą, skąd miał brać fałszywe dokumenty lub blankiety tych dokumentów, od kogo dostawał te dokumenty (w toku postępowania ustalono tylko, że współoskarżeni otrzymywali dokumenty do wypełnienia od niejakiego P. z C.). Istotne jest natomiast to, że w toku postępowania karnego ustalono, że oskarżony fałszował dokumenty mające posłużyć do wyludzenia kredytów i następnie przekazywał je pozostałym współoskarżonym, celem realizacji wspólnego planu. Nie ulega zatem wątpliwości, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współoskarżonymi.

Na zakończenie należy się odnieść do zarzutu podniesionego w pkt IV apelacji. Zbieg kumulatywny pomiędzy przepisami art. 297 § 1 k.k. i art. 286 § k.k. jest możliwy, a tym samym jego przyjęcie jest dopuszczalne wtedy zwłaszcza, gdy efektem finalnym działania sprawców jest doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem dokonane w ramach czynu wielozachowaniowego, o którym mowa w art. 12 k.k. Artykuł 297 § 1 k.k. nie jest przepisem szczególnym wobec art. 286 § 1 k.k. Podobnie dopuszczalny jest zbieg art. 297§ 1 k.k. i art. 275 k.k. albowiem czynu tu typizowane godzą w różne dobra prawne i wymaga tego kompletny opis kryminologiczny czynu przypisanego. Sąd nie przyjął zbiegu z art. 273 k.k., o czym pisze obrońca, ale na tej samej zasadzie zbieg art. 297 § 1 k.k. i art. 273 k.k. byłby możliwy. Poza tym obrońca w sposób całkowicie wadliwy odwołuje się do konstrukcji zbiegu pomijalnego i czynu uprzedniego współukaranego zapominając o istocie współsprawstwa. To, że określona osoba, w ramach działania wspólnie i w porozumieniu, ograniczyłaby się jedynie do fałszowania i dostarczania dokumentów celem ich wykorzystania do wyludzenia kredytu, w żadnym sensie nie czyni, że podlega ona karze jedynie za fałszerstwo dokumentu i użycie fałszywego dokumentu jako autentycznego oraz że jej czyn staje się czynem uprzednim współukaranym co osobę tę zwalnia od odpowiedzialności za oszustwo w ramach współsprawstwa. Jeżeli takie rzeczywiście było rozumowanie obrońcy i poprawnie Sąd odczytał intencje wywodu zawartego w zarzutach apelacji, to pogląd ten jest z gruntu błędny. Trafnie wyraził się w tej kwestii Sąd Najwyższy w wyroku z 22.03.2012 (sygn. akt III KK 256/11), który stwierdził, że „Z działaniem wspólnym w rozumieniu art. 18 § 1 KK mamy do czynienia zarówno wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion czynu zabronionego, jak i wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego czynu zabronionego, obejmując jednak swoim zamiarem realizację wszystkich znamion przestępstwa przy uwzględnieniu faktu, że wykonane przez niego czynności, np. przed realizacją czynu przestępczego, stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Zatem ważne jest, aby współdziałający dążyli do tego samego celu, wspólnymi siłami - communi auxilio, w ramach wspólnego porozumienia - communi consilio”.

W związku z przedstawionymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenami dowodowymi i kwestionowaniem ich trafności w skardze apelacyjnej, słuszne będzie dodatkowe podkreślenie (zarówno w odniesieniu do apelacji oskarżonej A. F. i oskarżonego B. M.) znaczenia bezpośredniej realizacji dowodów przez Sąd orzekający na rozprawie głównej, bowiem w naturalny niejako sposób obok zasady swobodnej oceny dowodów, rolę szczególną odgrywa zasada bezpośredniości. Nie ulega wątpliwości, że w każdej takiej sytuacji w której dowód (lub dowody) osobowe mają fundamentalne znaczenie dla rekonstrukcji przebiegu badanych zdarzeń, zasada bezpośredniości odgrywa obok zasady swobodnej oceny dowodów rolę trudną do przecenienia. To właśnie Sąd pierwszej instancji dowody z wyjaśnień oskarżonych, a także zeznań świadków przeprowadził bezpośrednio na rozprawie głównej, miał bezpośredni z nimi kontakt w toku realizacji czynności dowodowych, oceniał złożone przez oskarżonych wyjaśnienia i zeznania świadków kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiwanym, ich reakcji mentalnych na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności. Warto dodać, że to właśnie ten bezpośredni kontakt z oskarżonymi, stwarzał Sądowi pierwszej instancji właściwe warunki dla oceny wiarygodności wyjaśnień składanych przez niego. „Sąd odwoławczy” – jak trafnie podkreśla Sąd Najwyższy w tezie wyroku z dnia 19/02/2003 (V KK 119/02, LEX nr 76996) – „może odmiennie niż sąd I instancji ocenić materiał dowodowy. Uwzględniając jednak obowiązywanie w polskim procesie karnym zasady bezpośredniości w kontakcie sądu z dowodami, która sprzyjać ma właśnie dokonywaniu poprawnych ocen w tym zakresie oraz to, że w postępowaniu odwoławczym dowodów - co do zasady - nie przeprowadza się, przyjąć należy, iż sąd odwoławczy może owej odmiennej oceny dokonać jedynie wtedy, gdy w sposób oczywisty ocena dokonana przez sąd I instancji ma charakter dowolny. Może zatem to uczynić tylko, gdy nie jest ona oparta na całokształcie materiału dowodowego lub narusza zasady prawidłowego rozumowania albo wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego (...).

Odnosząc się z kolei do apelacji oskarżonego **A. P. (1)** i **S. L. (1)**, w których podniesiono zarzut wymierzenia oskarżonym kary rażąco niewspółmiernie surowej powtórzyć trzeba, że Sąd Apelacyjny uznał apelację pierwszego z nich za bezzasadną, natomiast druga z apelacji spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku wyłącznie w zakresie orzeczenia z pkt XXV.

Obrońcy wnieśli o złagodzenie wymierzonych oskarżonym kar i orzeczenie ich z warunkowym zawieszeniem wykonania. Ponadto obrońca S. L. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej obowiązku naprawienia szkody, poprzez orzeczenie od oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w wysokości 200 zł.

Co do zasady z rażąco niewspółmiernością kary mamy do czynienia wówczas, gdy Sąd I instancji w sposób jaskrawy nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z cechami osobowymi sprawcy. O rażąco niewspółmierności kary można mówić również w razie nieuwzględnienia przez Sąd funkcji prewencyjnej i wychowawczej kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (zob. np. wyrok SN z 6 października 1994 r., II KRn 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, nr 5, poz. 18). W orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (tak wyrok SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRn 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60). Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego.

Wbrew stanowisku skarżących, Sąd I instancji, wymierzając oskarżonym za przypisane im przestępstwa kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, we właściwy sposób ocenił stopień społecznej

szkodliwości tego czynu, jak również rozmiar winy oskarżonych. Uwzględnił również i odpowiednio wyważył wszystkie ujawnione w toku sprawy okoliczności łagodzące i obciążające, jakie w stosunku do oskarżonych zachodziły. Na podstawie tych okoliczności, doszedł do słusznego wniosku, że oskarżeni, nie zasługiwali na złagodzenie wymierzonej im kary.

Zgodnie z art. 69 § 1 i 2 k.k. Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Sąd przy tym bierze pod uwagę przede wszystkim okoliczności o charakterze podmiotowym, związane ściśle z osobą sprawcy tj. postawę sprawcy, dotychczasowy sposób życia, warunki i właściwości osobiste, zachowanie się sprawcy po popełnieniu przestępstwa.

Analiza dotychczasowej drogi życiowej obu oskarżonych każe uznać za mało wiarygodne ich zapewnienia o gruntownej przemianie psychicznej spowodowanej procesem karnym oraz ich obietnice, co do niepopelniania kolejnych przestępstw. Obaj oskarżeni byli wielokrotnie karani sądownie, wreszcie obaj z nich zostali skazani w warunkach recydywy (art. 64 § 1 k.k.). Świadczy to o tym, że dotychczas stosowana wobec nich resocjalizacja nie odniosła większego skutku. Oskarżeni nie naprawili również szkody wyrządzonej Bankowi, jak też nie czynili starań o jej naprawienie.

Okoliczność, że oskarżeni przyznają się do popełnienia przestępstwa nie zawsze musi pociągać za sobą wymierzenie im łagodnej kary, bowiem Sąd winien wziąć pod uwagę wszystkie przesłanki wymiaru kary, dając czasem prymat niektórym z nich. Tak też uczynił w tej sprawie. Potrzeba ukarania i ochrona społeczeństwa przed kryminalnym ich zachowaniem znalazła się na pierwszym planie. Ponadto nie trafiają do przekonania argumenty dotyczące trudnej sytuacji rodzinnej oskarżonych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego warunkowe zawieszenie orzeczonej wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności, nie zapobiegnie ich powrotowi do przestępstwa. W związku z powyższym obecna prognoza kryminalistyczno-społeczna jest w stosunku do oskarżonych negatywna.

Odnosnie zaś podniesionej przez obrońcę S. L. kwestii wysokości kwoty orzeczonej wobec oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 k.k., należy wskazać, że kwoty tej nie należy utożsamiać z korzyścią majątkową jaką oskarżony otrzymał za „użyczenie” swoich danych do umowy kredytu. Orzeczonej przez Sąd Okręgowy obowiązku naprawienia szkody musiał odzwierciedlać rzeczywistą szkodę jaką poniósł Bank wskutek działania oskarżonego S. L.. Należy bowiem mieć na uwadze, że czyn oskarżonego umożliwił pozostałym oskarżonym w tej sprawie wyłudzenie z Banku kwoty 36.000 zł. Zatem jest to kwota o wiele wyższa niż otrzymane 200 zł. Nie trafia również do przekonania argument, że oskarżony nie wiedział, że ma „pomóc w wyłudzeniu kredytu w łącznej kwocie 36 tys. zł”. Nawet, gdyby założyć, że oskarżony nie miał świadomości, że podpisuje umowę kredytową na taką sumę, to mimo wszystko składając swój podpis na tym dokumencie, musiał się liczyć z tym, że umowa może opiewać na każdą kwotę, nawet na większą, niż ta wskazana wcześniej. Sąd Apelacyjny tylko nieznacznie zmniejszył kwotę orzeczoną wobec oskarżonego S. L. na podstawie art. 46 § 1 k.k., lecz uczynił to z powodów o których mowa w pierwszej części uzasadnienia dotyczącej apelacji oskarżonej A. F. i B. M.. Uwagi tam zawarte są również jak najbardziej aktualne w odniesieniu do oskarżonego S. L..

Powyższe rozważania dotyczą także apelacji A. P., w której obrońca również wysunął argument dotyczący otrzymania przez oskarżonego korzyści majątkowej tylko w wysokości 200 zł, co miałyby w jego mniemaniu wpłynąć na złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary (kredyt, który podpisał A. P. opiewał na kwotę 35.000, przy czym Sąd Apelacyjny po analizie dokumentacji kredytowej znajdujące się w aktach sprawy nie zdecydował się na obniżenie oskarżonemu kwoty zasądzonej przez Sąd I instancji na podstawie art. 46 § 1 k.k.).

Podsumowując, należy wskazać, że łagodniejsze potraktowanie czynów obu oskarżonych nie byłoby uzasadnione ze względu na charakter naruszonego przez nich dobra prawnego oraz społeczną szkodliwość jego czynu. Ewentualne warunkowe zawieszenie wykonania kar orzeczonych wobec obu tych oskarżonych wyłącza brak pozytywnej prognozy kryminologicznej, a zatem brak warunków dla podjęcia takiej decyzji wymienionych w art. 69 k.k. Orzeczona kara bez jej warunkowego zawieszenia powinna odnieść skutek zarówno prewencyjny jak też wychowawczy. Istnieje szansa, że

oskarżeni uświadomią sobie nieopłacalność prowadzenia nadal takiego samego, jak do tej pory, trybu życia, chociażby wobec nieuchronności i surowości konsekwencji karnych jakie ich spotykają.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.